

การพัฒนาหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน รายวิชา หลักการมัคคุเทศก์เบื้องต้น
ของวิทยาลัยการอาชีพควนขนุน จังหวัดพัทลุง*

The Short Course Curriculum Development on Fundamental of Tourguiding of
Khuankanun Industrial and Community Education College, Phatthalung Province

วิภาวรรณ แสงขาว **

ดร. ทิพย์วิมล วงแก้วหิรัญ **

ดร. อมลวรรณ วีระธรรมโม***

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อพัฒนาหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน รายวิชา หลักการมัคคุเทศก์เบื้องต้น 2) เพื่อศึกษา
ผลการใช้หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน รายวิชา หลักการมัคคุเทศก์เบื้องต้นที่พัฒนาขึ้น ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ บุคคล
ที่สมัครเข้าเรียนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน รายวิชา หลักการมัคคุเทศก์เบื้องต้น ของวิทยาลัยการอาชีพควนขนุน จังหวัดพัทลุง
ซึ่งมีอายุระหว่าง 15-35 ปี จำนวน 20 คน แบบแผนการทดลองที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ แบบแผนการทดลองกลุ่มเดียว วัดผล
หลังการทดลองเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย 1) แบบสำรวจความต้องการในการพัฒนาหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน รายวิชา
หลักการมัคคุเทศก์เบื้องต้น วิทยาลัยการอาชีพควนขนุน โดยแบ่งออกเป็น 3 ตอน ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับ
ความต้องการในการเรียนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน และตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับความต้องการเรียนหลักสูตรวิชาชีพ
พระยะสัน 2) หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน รายวิชา หลักการมัคคุเทศก์เบื้องต้น ประกอบด้วย หลักการ จุดมุ่งหมาย โครงสร้างเนื้อหา
เวลาที่ใช้ในการเรียนการสอน กิจกรรมการฝึกอบรม การประเมินผลและการสร้างเอกสารประกอบหลักสูตร 3) แบบทดสอบ
วัดความรู้ รายวิชา หลักการมัคคุเทศก์เบื้องต้น มีลักษณะเป็นแบบทดสอบชนิดปรนัย 4 ตัวเลือก 4) แบบวัดความสามารถ
ในการเป็นผู้นำเที่ยว รายวิชา หลักการมัคคุเทศก์เบื้องต้น 4.1) แบบทดสอบการวางแผนการจ้ดนำเที่ยวท้องถิ่นชนิดคั่น 4.2)
แบบประเมินศิลปะการพูด ในการเป็นผู้นำเที่ยว 5) แบบสอบถามความพึงพอใจของนักศึกษา ที่มีต่อการเรียนหลักสูตรวิชาชีพ
พระยะสัน รายวิชา หลักการมัคคุเทศก์เบื้องต้น

*ชื่อวิทยานิพนธ์

** นิสิตปริญญาโท หลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยทักษิณ

*** ประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

**** กรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ผลการวิจัยพบว่า

1. ผลการพัฒนาหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน รายวิชา หลักการมัลติเทสท์เบื้องต้น

1.1 ผลการสำรวจความต้องการในการพัฒนาหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน รายวิชา หลักการมัลติเทสท์เบื้องต้น ของวิทยาลัยการอาชีพควนขนุน จังหวัดพัทลุง คือ จำนวนชั่วโมงที่ต้องการเรียนคิดเป็นร้อยละมากที่สุด คือ จำนวน 30 ชั่วโมง คิดเป็นร้อยละ 61.53 ช่วงเวลาที่ต้องการเรียนมากที่สุด คือ วันเสาร์-อาทิตย์ คิดเป็นร้อยละ 61.54 เนื้อหาที่ต้องการเรียน ได้จัดเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ดังนี้ ธุรกิจท่องเที่ยวที่เกี่ยวข้องกับมัลติเทสท์ ร้อยละ 100 ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการท่องเที่ยว ร้อยละ 88.46 หน่วยงานและองค์กรที่เกี่ยวข้องกับมัลติเทสท์ ร้อยละ 88.46 ความสามารถในการนำเที่ยว ร้อยละ 84.61 ธุรกิจท่องเที่ยวที่เกี่ยวข้องกับมัลติเทสท์ ร้อยละ 76.92 มัลติเทสท์กับธุรกิจบริการนำเที่ยว ร้อยละ 61.53 ความหมายความสำคัญของมัลติเทสท์ ร้อยละ 57.69 มัลติเทสท์กับนักท่องเที่ยว ร้อยละ 0 และข้อเสนอแนะเกี่ยวกับความต้องการเรียนด้านการนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ โดยให้นับการสอนปฏิบัติจริงเป็นร้อยละ 11.53 รวมถึงข้อเสนอแนะอื่นๆ ว่าควรมีหลักสูตรต่อเนื่องมาเรื่อยๆ เพื่อให้ทันสมัยอยู่ตลอดเวลาเป็นร้อยละ 3.84

1.2 ผลการสร้างและตรวจสอบคุณภาพหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน รายวิชา หลักการมัลติเทสท์เบื้องต้น คือ

1.2.1 แบบทดสอบวัดความรู้ มีค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่าง 0.80-1.00 มีผลัดเลือกไว้จำนวน 60 ข้อ โดยข้อที่เลือกไว้เพื่อใช้จริงจำนวน 40 ข้อ มีค่าความง่าย เท่ากับ 0.60 - 1.00 และค่าอำนาจจำแนก 0.33-1.00 โดยมีค่าความเชื่อมั่นได้เท่ากับ 0.954

1.2.2 แบบวัดความสามารถด้านศิลปะการพูดในการเป็นผู้นำเที่ยวมีค่าดัชนีความสอดคล้องของเท่ากับ 1.00 ข้อที่เลือกไว้จำนวน 1 ข้อ มีค่าความยากง่ายเท่ากับ 0.51 ค่าอำนาจจำแนก เท่ากับ 0.63 ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.73

1.2.3 แบบทดสอบการวางแผนการจัดนำเที่ยวท้องถิ่นชนิดอนันต์มีค่าดัชนีความสอดคล้องของเท่ากับ 1.00 ข้อที่เลือกไว้จำนวน 1 ข้อ มีค่าความยากง่ายเท่ากับ 0.56 ค่าอำนาจจำแนกเท่ากับ 0.62 ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.75

1.2.4 แบบทดสอบความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันมีค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 1.00

1.2.5 หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน รายวิชา หลักการเป็นมัลติเทสท์เบื้องต้นมีค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 1.00

2. ผลการใช้หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน รายวิชา หลักการมัลติเทสท์เบื้องต้น คือ

2.1 ข้อมูลพื้นฐานของผู้เรียนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน รายวิชา หลักการมัลติเทสท์เบื้องต้น พบว่าเพศชายร้อยละ 38.46 และเป็นเพศหญิง ร้อยละ 61.54 โดยประกอบอาชีพนักเรียน นักศึกษา ร้อยละ 80 ค่าขาย ร้อยละ 10 และรับจ้างทั่วไป ร้อยละ 10 ระดับการศึกษาของนักศึกษาที่เรียนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน คือ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ร้อยละ 25 ระดับปวส. ร้อยละ 25 และระดับมัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่า (ปวช.) ร้อยละ 50

2.2 ผลการใช้หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน รายวิชา หลักการมัลติเทสท์เบื้องต้น พบว่านักศึกษามีความรู้และความสามารถในการเป็นผู้นำเที่ยว มีค่าเฉลี่ยของคะแนน เท่ากับ 70.10 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 7.26 โดยมีผลระดับผลการเรียนดีเยี่ยม

2.3 ผลความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน รายวิชา หลักการมัลติเทสท์เบื้องต้น พบว่า นักศึกษามีระดับความพึงพอใจด้านเนื้อหาสาระอยู่ในระดับมากที่สุด ด้านการจัดกิจกรรมการฝึกอบรมอยู่ในระดับมากที่สุด ด้านสื่อการเรียนรู้อยู่ในระดับมากที่สุด ด้านการวัดและประเมินผลอยู่ในระดับมากที่สุด ด้านผู้สอนอยู่ในระดับมากที่สุดและด้านประโยชน์และการประยุกต์ใช้อยู่ในระดับมากที่สุด

ABSTRACT

The purposes of this research were 1) to construct the short course curriculum on Fundamental of Tourguiding. 2) To evaluate the efficiency of using the developed short course curriculum on Fundamental of Tourguiding. The populations involved in this study were twenty students between 15 to 35 years old who applied in short course curriculum at Khuankanun Industrial and Community Education College Phatthalung province. The method was used for collecting data was one group pretest - posttest design. The instruments used were 1) a set of questionnaires for investigated needed of constructing the short course curriculum on Fundamental of Tourguiding of Khuankanun Industrial and Community Education College. 2) The short course curriculum on Fundamental of Tourguiding comprise of principle, objective, content, period, activities, evaluation and constructing curriculum documentary. 3) Multiple choices test had four choices. 4) Tour guiding capacity test were 4.1) write-up planning test and 4.2) tour guide speech assessment test. 5) Student's satisfaction questionnaires.

The research results are found that as follows;

1) The outcomes of constructing the short course curriculum on fundamental tourguiding were 1.1) 61.53 percent of students satisfied with thirty hours learning per course. 61.54 percent of students satisfied with learning on Saturday and Sunday. Besides student's satisfaction about contents for 100 percent Guide Tourism, 88.46 percent Introduction to tourism, 88.46 percent Tour guide Institute and Organization, 84.61 percent Guide Ability, 61.53 percent Tour Operation, 57.69 percent Introduction to guide and 0 percent Guide and Tourist Behavior, respectively. Moreover, recommendations were real practice and continued course.

2) The outcomes of constructing and evaluation the efficiency of the developed short course curriculum on Introduction to principle of tour guide had 2.1) 1.00 of index of consistency. 2.2) Multiple choices test had 0.80 – 1.00 of index of consistency, 0.60 - 1.00 of difficulty, 0.33-1.00 of discrimination and 0.954 of reliability. 2.3) Tour guide speech assessment test had 1.00 of index of consistency, 0.51 of difficulty, 0.63 of discrimination and 0.73 of reliability. 2.4) Write-up planning test had 1.00 of index of consistency, 0.56 of difficulty, 0.62 of discrimination and 0.75 of reliability. 2.5) Student's satisfaction questionnaires had 1.00 of index of consistency.

3) The outcomes of using the developed short course curriculum on Introduction to principle of tour guide found that 3.1) the gender of student were 38.46% male and 61.54% female. The occupations of them were 80% student, 10% merchant and 10% hireling. The education levels of them were 50% high school education or vocational certificate, 25% secondary education and 25% high vocational certificate. 3.2) Knowledge and ability had 70.10 of point average and 7.26 of standard deviation that mean well school record. 2.3) Student's satisfaction found that contents, learning and teaching activity, instructional media, teacher, measurement and evaluation, applicative were highest level.

ภูมิหลัง

การพัฒนาการศึกษาเป็นหัวใจหลักที่จะเป็นแนวทางในการนำเยาวชนของชาติไปสู่ความเจริญก้าวหน้าทัดเทียมนานาชาติจากสภาพเศรษฐกิจและสังคมที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็วก่อให้เกิดปัญหาสำคัญ คือ การศึกษาเปลี่ยนแปลงไม่ทันกับความต้องการของสังคม คุณภาพของการศึกษา จึงเป็นปัญหาที่ควรจะต้องได้รับการแก้ไขและพัฒนาให้ดีขึ้น การพัฒนาหลักสูตรการเรียนการสอนเพื่อให้เหมาะสมสอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน เพื่อการนำไปใช้ได้ในชีวิตประจำวัน จึงเป็นสิ่งสำคัญที่นักการศึกษาควรคำนึงถึง

สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาเป็นหน่วยงานซึ่งจัดการศึกษาทางด้านอาชีพที่มุ่งการผลิตกำลังคนระดับกึ่งฝีมือ ฝีมือ ช่างเทคนิค และนักเทคโนโลยี เพื่อสร้างคนที่มีคุณภาพเข้าสู่ตลาดแรงงาน ตามความมุ่งหมายที่ว่า สร้างคน สร้างงาน สร้างอาชีพ (สำนักงานมาตรฐานการอาชีวศึกษาและวิชาชีพ.2549:29) และได้เล็งเห็นมุมมองธุรกิจทั่วโลก ที่ว่า การผลิตสินค้า

หรือบริการที่มีคุณภาพในราคาที่สามารแข่งขันได้ด้วยความเป็นระดับโลก คุณภาพของต้นทุนและผลิตภัณฑ์จะได้รับการตัดสินใจอย่างกว้างขวาง โดยระบบการผลิตที่มีประสิทธิภาพ และประสิทธิภาพจึงหันมาปรับวิธีเรียน เปลี่ยนวิธีสอน ปฏิรูปวิธีสอบ เปลี่ยนการจัดการศึกษาแบบเดิมๆ การอาชีวศึกษาจึงมิใช่มีหน้าที่ฝึกอาชีพที่มีอยู่แล้วเท่านั้น แต่ต้องวิจัยและพัฒนาอาชีพใหม่ๆ ที่จำเป็นต้องมีในสังคมปัจจุบันและอนาคต โดยขยายโอกาส พัฒนาวิชาชีพเฉพาะอย่าง อาทิเช่น การวิเคราะห์ พัฒนาอาชีพสำหรับขับเคลื่อนเศรษฐกิจ อาชีพเกี่ยวกับธุรกิจการท่องเที่ยวและบริการ การโรงแรม การผลิตของชำร่วยและของที่ระลึก มัคคุเทศก์ การประชาสัมพันธ์ ศิลปะการแสดงท้องถิ่น การท่องเที่ยวเชิงนิเวศน์ การปลูกป่าชุมชนเกษตรแบบพอเพียง และอื่นๆ โดยมีลักษณะเป็นชุดโครงการหรือกิจการ ที่สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ระดมสรรพกำลัง เพื่อการบูรณาการกิจกรรมการเรียนการสอน สร้างสังคมให้เป็นแหล่งภูมิปัญญาการเรียนรู้ พัฒนาคุณภาพคน สร้างงาน สร้างอาชีพ ให้แก่คนยากจน ทั้งในชนบทและในเมืองตามความต้องการ และศักยภาพของผู้เข้ารับการศึกษา และเมื่อประชาชนมีอาชีพก็มีศักยภาพที่จะสร้างงานสร้างอาชีพเอง มีรายได้ที่พอเพียง และในที่สุดความจนหมดสิ้นไป (ทรงสวัสดิ์ ทิพย์คงลา. 2548 : 96)

ปัจจุบันเรารู้กันดีว่า “การท่องเที่ยว” เป็นสิ่งจำเป็นและมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง ในหลายๆ ประเทศทั่วโลกโดยเฉพาะประเทศไทย “การท่องเที่ยว” ได้กลายเป็นอุตสาหกรรมที่ทำเงินตราให้แก่ประเทศ และสามารถทำประโยชน์ให้แก่ประเทศชาติได้มากมาย ทั้งการกระจายรายได้ การสร้างงานสร้างอาชีพเป็นต้น อย่างไรก็ตาม แม้ว่าอุตสาหกรรมท่องเที่ยวจะเจริญเติบโตอย่างต่อเนื่อง แต่ก็ต้องเผชิญกับภาวะการแข่งขันทางการท่องเที่ยวในตลาดโลกและความผันผวนทางเศรษฐกิจและทางการเมืองในภูมิภาคต่างๆ ตลอดจนการเปลี่ยนแปลงต่อสภาพแวดล้อมของแหล่งท่องเที่ยว ดังนั้นหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวทั้งภาครัฐและเอกชนจึงควรร่วมมือร่วมใจกันวางรากฐานการดำเนินงานแก้ไขปัญหาต่างๆ เพื่อรักษาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวของประเทศไทยในรูปแบบที่ยั่งยืน แม้ว่าอุตสาหกรรมท่องเที่ยวจะเจริญเติบโตก่อนประเทศชาติจึงทำให้หารายได้ระหว่างเรียนในกรณีที่นักเรียน

องค์ประกอบที่สำคัญสิ่งหนึ่งที่จะขาดไม่ได้ในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว คือ มัคคุเทศก์ ซึ่งในปัจจุบันรัฐบาลก็มองเห็นบทบาทและความสำคัญของมัคคุเทศก์ที่มีต่อระบบการท่องเที่ยว ในทางปฏิบัติ มัคคุเทศก์เป็นผู้ที่มีความใกล้ชิดกับนักท่องเที่ยวมากที่สุด และเป็นผู้ที่นักท่องเที่ยวให้ความไว้วางใจ ซึ่งจะทำให้นักท่องเที่ยวเกิดความประทับใจหรือความไม่ประทับใจต่อการท่องเที่ยวได้ ทั้งยังเป็นตัวแทนของประเทศ ดังนั้นหากมีมัคคุเทศก์ดี มีจรรยาบรรณ มีมารยาทและมีคุณธรรม การท่องเที่ยวของประเทศก็ย่อมดีด้วย

วิทยาลัยการอาชีพควนขนุน จังหวัดพัทลุง มีที่ตั้ง คือ 214 หมู่ที่ 6 ตำบลชะม่วง อำเภอ ควนขนุน จังหวัดพัทลุง เปิดทำการเรียนการสอนในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพทั้งสิ้น 7 สาขางาน ได้แก่ การท่องเที่ยว การขาย การบัญชี คอมพิวเตอร์ธุรกิจ ช่างยนต์ ช่างไฟฟ้ากำลัง และช่างอิเล็กทรอนิกส์ นอกจากนี้ในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง เปิดทำการเรียนการสอนทั้งสิ้น 3 สาขางาน คือ การบัญชี เทคโนโลยีสำนักงาน และเทคนิคยานยนต์ นอกจากนี้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ และประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงแล้ว วิทยาลัยการอาชีพควนขนุนยังเปิดหลักสูตรอีกหลากหลายหลักสูตร ได้แก่ หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน และหลักสูตรเทียบโอนประสบการณ์วิชาชีพ โดยมีวิสัยทัศน์คือ เป็นสถาบันการศึกษาที่มุ่งมั่นผลิตกำลังคนด้านอาชีวศึกษาและการให้บริการวิชาชีพแก่เยาวชนและชุมชนในทุกระดับ ทั้งในระบบและนอกระบบให้มีคุณภาพและคุณธรรมก้าวทันเทคโนโลยี ได้มาตรฐานวิชาชีพ ตรงตามความต้องการของตลาดแรงงานและผู้ประกอบการรุ่นใหม่ ภายในปี 2551 จากวิสัยทัศน์ของวิทยาลัยการอาชีพควนขนุนข้างต้น ผู้วิจัยซึ่งเป็นครูผู้สอนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน สาขางานการท่องเที่ยว วิทยาลัยการอาชีพควนขนุน ได้รับมอบหมายให้พัฒนาหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน โดยยึดการสร้างหลักสูตรแบบฐานสมรรถนะ ซึ่งมีแนวทางการจัดการเรียนรู้ที่จัดทำขึ้นเพื่อพัฒนาผู้เรียนในด้านความรู้ ทักษะการปฏิบัติงานตามเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดในอาชีพนั่นๆ ซึ่งรายวิชาที่มีความสำคัญและสอดคล้องกับความก้าวหน้าด้านการท่องเที่ยวของจังหวัดพัทลุง คือ รายวิชา หลักการมัคคุเทศก์เบื้องต้น ซึ่งนักศึกษาที่เรียนรายวิชาดังกล่าวจะสามารถนำไปใช้ได้จริง จึงทำการพัฒนาหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน รายวิชาหลักการมัคคุเทศก์เบื้องต้น เพื่อนำไปปรับใช้ในการประกอบอาชีพของนักศึกษา

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน รายวิชา หลักการมัคคุเทศก์เบื้องต้น
2. เพื่อศึกษาผลการใช้หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน รายวิชา หลักการมัคคุเทศก์เบื้องต้นที่พัฒนาขึ้น

ขอบเขตของการศึกษา

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้แบ่งขั้นตอนการวิจัยออกเป็น 3 ขั้นตอน โดยกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

ได้แก่

- 1.1 ประชาชนในเขตแหล่งท่องเที่ยว ตำบลพนางคอง และตำบลทะเลน้อย จำนวนตำบลละ 10 คน รวม 20 คน
- 1.2 เจ้าของธุรกิจท่องเที่ยวตั้งนี้บุคลากรในสำนักงานการท่องเที่ยวจังหวัดพัทลุง จำนวน 2 คน
- 1.3 เจ้าของธุรกิจท่องเที่ยว จำนวน 2 คน
- 1.4 บุคลากรในเขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อย จำนวน 2 คน รวมทั้งสิ้น 26 คน

ขั้นตอนที่ 2 การสร้างและตรวจสอบคุณภาพหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน ขั้นตอนนี้ ผู้วิจัยทำการสร้างหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน ร่วมกับรองผู้อำนวยการฝ่ายแผนงานและความร่วมมือ และหัวหน้างานวิจัย จำนวน 3 คน และตรวจสอบคุณภาพหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน โดยผู้เชี่ยวชาญด้านการท่องเที่ยว จำนวน 3 คน รวมทั้งสิ้น 6 คน

ขั้นตอนที่ 3 การนำหลักสูตร ไปใช้และศึกษาผลการใช้หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ บุคคลที่สมัครเข้าเรียนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน รายวิชา หลักการมัคคุเทศก์เบื้องต้น ของวิทยาลัยการอาชีพควนขนุน จังหวัดพัทลุง ซึ่งมีอายุระหว่าง 15-35 ปี จำนวน 20 คน

2. ตัวแปรที่ศึกษา

- 2.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ การใช้หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน รายวิชา หลักการมัคคุเทศก์เบื้องต้น
- 2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ผลการใช้หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน รายวิชา หลักการมัคคุเทศก์เบื้องต้น โดยพิจารณาจาก
 - 2.2.1 ความรู้เกี่ยวกับหลักการมัคคุเทศก์เบื้องต้น
 - 2.2.2 ความสามารถในการเป็นผู้นำเที่ยว ประกอบด้วย
 - 2.2.2.1 ความสามารถในการวางแผนการจัดนำเที่ยวท้องถิ่น
 - 2.2.2.2 ความสามารถในการใช้ศิลปะการพูดบรรยายเกี่ยวกับเรื่องราวของคนหรือสถานที่สำคัญ
 - 2.2.3 ความพึงพอใจของผู้เรียนต่อหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน

วิธีการดำเนินการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้มีลำดับขั้นตอน คือ

ขั้นตอนที่ 1 สำรวจความต้องการในการพัฒนาหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน รายวิชา หลักการมัคคุเทศก์เบื้องต้น

ขั้นตอนที่ 2 การสร้างและตรวจสอบคุณภาพหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน รายวิชา หลักการมัคคุเทศก์เบื้องต้น

ขั้นตอนที่ 3 การนำหลักสูตร ไปใช้และศึกษาผลการใช้หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน รายวิชา หลักการมัคคุเทศก์เบื้องต้น

สรุปผล

จากการวิจัยการพัฒนาหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน รายวิชา หลักการมัคคุเทศก์เบื้องต้น ของวิทยาลัยการอาชีพควนขนุน จังหวัดพัทลุง ผู้วิจัยสรุปผลการวิจัยได้ ดังนี้

1. ผลการพัฒนาหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน รายวิชา หลักการมัคคุเทศก์เบื้องต้น

1.1 ผลการสำรวจความต้องการในการพัฒนาหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน รายวิชา หลักการมัคคุเทศก์เบื้องต้น ของวิทยาลัยการอาชีพควนขนุน จังหวัดพัทลุง คือ จำนวนชั่วโมงที่ต้องการเรียนคิดเป็นร้อยละมากที่สุด คือ จำนวน 30 ชั่วโมง คิดเป็นร้อยละ 61.53 ช่วงเวลาที่ต้องการเรียนมากที่สุด คือ วันเสาร์-อาทิตย์ คิดเป็นร้อยละ 61.54 เนื้อหาที่ต้องการเรียนได้จัดเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ดังนี้ ธุรกิจท่องเที่ยวที่เกี่ยวข้องกับมัคคุเทศก์ ร้อยละ 100 ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการท่องเที่ยว ร้อยละ 88.46 หน่วยงานและองค์กรที่เกี่ยวข้องกับมัคคุเทศก์ ร้อยละ 88.46 ความสามารถในการนำเที่ยว ร้อยละ 84.61 ธุรกิจท่องเที่ยวที่เกี่ยวข้องกับมัคคุเทศก์ร้อยละ 76.92 มัคคุเทศก์กับธุรกิจบริการนำเที่ยว ร้อยละ 61.53 ความหมายและความสำคัญของมัคคุเทศก์ ร้อยละ 57.69 มัคคุเทศก์กับนักท่องเที่ยว ร้อยละ 0 และข้อเสนอแนะเกี่ยวกับความต้องการเรียน ด้านการนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ โดยให้เน้นการสอนปฏิบัติจริงเป็นร้อยละ 11.53 รวมถึงข้อเสนอแนะอื่นๆว่าควรมีหลักสูตรต่อเนื่องมาเรื่อยๆ เพื่อให้ทันสมัยอยู่ตลอดเวลาเป็นร้อยละ 3.84

1.2 ผลการสร้างและตรวจสอบคุณภาพหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน รายวิชา หลักการมัคคุเทศก์เบื้องต้น คือ

1.2.1 แบบทดสอบวัดความรู้ มีค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่าง 0.80-1.00 มีผลคัดเลือกไว้จำนวน 60 ข้อ โดยข้อที่เลือกไว้เพื่อใช้จริงจำนวน 40 ข้อ มีค่าความง่ายเท่ากับ 0.60 - 1.00 และค่าอำนาจจำแนก 0.33-1.00 โดยมีค่าความเชื่อมั่นได้เท่ากับ 0.954

1.2.2 แบบวัดความสามารถด้านศิลปะการพูดในการเป็นผู้นำเที่ยวมีค่าดัชนีความสอดคล้องของเท่ากับ 1.00 ข้อที่เลือกไว้จำนวน 1 ข้อ มีค่าความยากง่ายเท่ากับ 0.51 ค่าอำนาจจำแนก เท่ากับ 0.63 ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.73

1.2.3 แบบทดสอบการวางแผนการจัดนำเที่ยวท้องถิ่นชนิดอสังหาริมทรัพย์มีค่าดัชนีความสอดคล้องของเท่ากับ 1.00 ข้อที่เลือกไว้จำนวน 1 ข้อ มีค่าความยากง่ายเท่ากับ 0.56 ค่าอำนาจจำแนกเท่ากับ 0.62 ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.75

1.2.4 แบบทดสอบความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันมีค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 1.00

1.2.5 หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน รายวิชา หลักการเป็นมัคคุเทศก์เบื้องต้นมีค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 1.00

2. ผลการใช้หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน รายวิชา หลักการมัคคุเทศก์เบื้องต้น คือ

2.1 ข้อมูลพื้นฐานของผู้เรียนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน รายวิชา หลักการมัคคุเทศก์เบื้องต้น พบว่า เพศชาย ร้อยละ 38.46 และเป็นเพศหญิง ร้อยละ 61.54 โดยประกอบอาชีพนักเรียน นักศึกษา ร้อยละ 80 ค้าขาย ร้อยละ 10 และรับจ้างทั่วไป ร้อยละ 10 ระดับการศึกษาของนักศึกษาที่เรียนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน คือ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ร้อยละ 25 ระดับปวส. ร้อยละ 25 และระดับมัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่า (ปวช.) ร้อยละ 50

2.2 ผลการใช้หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน รายวิชา หลักการมัคคุเทศก์เบื้องต้น

พบว่านักศึกษามีความรู้ และความสามารถในการเป็นผู้นำเที่ยว มีค่าเฉลี่ยของคะแนน เท่ากับ 70.10 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 7.26 โดยมีผลระดับผลการเรียน ดีเยี่ยม

2.3 ผลความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน รายวิชา หลักการมัคคุเทศก์เบื้องต้น พบว่า นักศึกษามีระดับความพึงพอใจด้านเนื้อหาสาระอยู่ในระดับมากที่สุด ด้านการจัดกิจกรรมการฝึกอบรมอยู่ในระดับมากที่สุด ด้านสื่อการเรียนรู้อยู่ในระดับมากที่สุด ด้านการวัดและประเมินผลอยู่ในระดับมากที่สุด ด้านผู้สอนอยู่ในระดับมากที่สุดและด้านประโยชน์และการประยุกต์ใช้อยู่ในระดับมากที่สุด

21 ส.ค. 2553

อภิปรายผล

จากผลการวิจัยนำมาอภิปรายผลได้ดังนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัยข้อที่ 1 ที่ว่า เพื่อพัฒนาหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน รายวิชา หลักการมัลติเทสท์ผลการวิจัยพบว่า การพัฒนาหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน รายวิชา หลักการมัลติเทสท์ประกอบด้วย หลักการ จุดมุ่งหมาย โครงสร้างเนื้อหา เวลาที่ใช้ในการเรียนการสอน กิจกรรมการเรียน การประเมินผลและเอกสารประกอบหลักสูตร ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ แบบทดสอบ วัดความรู้ แบบทดสอบวัดความสามารถในการเป็นผู้นำทีม และแบบสอบถามความพึงพอใจของนักศึกษา โดยการพัฒนาหลักสูตร ได้มีความพยายามในการวางโครงการที่จะช่วยให้นักศึกษาได้เรียนรู้ตรงตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ ซึ่งผลการวิจัยนี้ สอดคล้องกับความเห็นของวิชัย วงษ์ใหญ่ (2525 : 10) ที่กล่าวว่า การพัฒนาหลักสูตร คือ ความพยายามวางโครงการที่จะช่วยให้นักศึกษาได้เรียนรู้ตรงตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้หรือการพัฒนาหลักสูตรและการสอน คือ ระบบโครงสร้างของการจัดโปรแกรมการสอน การกำหนดจุดมุ่งหมาย เนื้อหาสาระ การปรับปรุงตำราแบบเรียน คู่มือครู และสื่อการเรียนต่างๆ การวัดและประเมินผล การใช้หลักสูตร การปรับปรุงแก้ไข และการให้การอบรมครูผู้ใช้ หลักสูตรให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของการพัฒนาหลักสูตรและการสอน รวมทั้งการบริหารและการบริหารหลักสูตร และเพื่อให้หลักสูตรเป็นไปตามความต้องการของชุมชนและผู้เรียน ได้มีการสำรวจความต้องการในการพัฒนาหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน ซึ่งสอดคล้องกับความเห็นของสันต์ ธรรมบำรุง (2527 : 65) ที่กล่าวว่า การพัฒนาหลักสูตร หมายถึง การสร้างหลักสูตรขึ้นมาใหม่ โดยอาศัยข้อมูลพื้นฐานต่างๆ ในการจัดทำหลักสูตร และต้องอาศัยความร่วมมือจากบุคคลหลายฝ่าย เช่น ครู ผู้บริหารการศึกษา นักวิชาการ ผู้เรียน ผู้ปกครอง ประชาชน เป็นต้น โดยต้องมีหลักการสร้างหลักสูตร ได้แก่ การใช้ข้อมูลที่ถูกต้องเชื่อถือได้ กล่าวคือ เป็นข้อมูลที่ได้จากการวิเคราะห์ ศึกษาวิจัย ทั้งนี้เพื่อให้ได้หลักสูตรที่เหมาะสมกับผู้เรียนและท้องถิ่น และต้องมีการประสานกันอย่างกว้างขวางระหว่างนักพัฒนาหลักสูตร ครูผู้สอน และบุคคลในอาชีพต่างๆ อีกทั้งงานวิจัยครั้งนี้มีการบูรณาการแนวคิดของการพัฒนาหลักสูตร จากรูปแบบการพัฒนาหลักสูตรของไทยเลอร์ ที่กล่าวว่างค์ประกอบที่สำคัญในการสร้างหรือพัฒนาหลักสูตร ควรคำนึงถึงขั้นตอนดังนี้ การกำหนดจุดมุ่งหมายของหลักสูตร การเลือกประสบการณ์การเรียน ประสบการณ์การเรียนให้มีประสิทธิภาพและประเมินผลที่ได้รับ (นิรมล สดวภูมิ. 2543 : 14) กับแนวคิดการพัฒนาหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันของสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา โดยระบุขั้นตอนดังนี้ สำรวจความต้องการอาชีพในท้องถิ่น กำหนดคุณลักษณะอาชีพที่ต้องการวิเคราะห์อาชีพและเขียนรายการงานเฉพาะด้านทักษะ วิเคราะห์งานเฉพาะและเขียนรายการงานเฉพาะด้านความรู้ เขียนพฤติกรรมปลายทางและพฤติกรรมย่อย กำหนดคำอธิบายและมาตรฐานรายวิชา กำหนดมาตรฐานสมรรถนะ ขออนุมัติหลักสูตรสำหรับการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้บูรณาการแนวคิดข้างต้นและกำหนดขั้นตอนการพัฒนาหลักสูตร ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 สำรวจความต้องการในการพัฒนาหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน รายวิชา หลักการมัลติเทสท์เบื้องต้น

ขั้นตอนที่ 2 การสร้างและตรวจสอบคุณภาพหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน รายวิชา หลักการมัลติเทสท์เบื้องต้น ประกอบด้วย กำหนดคุณลักษณะอาชีพที่ต้องการ กำหนดคุณลักษณะอาชีพที่ต้องการ วิเคราะห์อาชีพและเขียนรายการงานเฉพาะด้านทักษะ วิเคราะห์งานเฉพาะและเขียนรายการงานเฉพาะด้านความรู้ เขียนพฤติกรรมปลายทางและพฤติกรรมย่อย กำหนดคำอธิบายและมาตรฐานรายวิชา กำหนดมาตรฐานสมรรถนะ ขออนุมัติหลักสูตร

ขั้นตอนที่ 3 การนำหลักสูตรไปใช้และศึกษาผลการใช้หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน รายวิชา หลักการมัลติเทสท์เบื้องต้น

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างหลักสูตรตามขั้นตอนซึ่งได้มีการวางแผนไว้ โดยอาศัยการสำรวจความต้องการในการพัฒนาหลักสูตร วิชาชีพพระยะสัน รายวิชา หลักการมัลติเทสท์ ตามขั้นตอนที่ 1 ทำให้ผู้วิจัยทราบถึงความต้องการของชุมชนที่ส่วนใหญ่มิมีความต้องการเรียนในวันเสาร์ อาทิตย์ ใช้ระยะเวลาเรียน 30 ชั่วโมง และมีเนื้อหาที่ต้องการเรียนประกอบด้วย ธุรกิจท่องเที่ยว ที่เกี่ยวข้องกับมัลติเทสท์ ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการท่องเที่ยว หน่วยงานและองค์การที่เกี่ยวข้องกับมัลติเทสท์ ความสามารถในการนำเที่ยว มัลติเทสท์กับธุรกิจบริการนำเที่ยว และความหมาย ความสำคัญของมัลติเทสท์ตามลำดับ

วัตถุประสงค์ของการวิจัยข้อที่ 2 ที่ว่า เพื่อศึกษาผลการใช้หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน รายวิชา หลักการมัลติเทสท์เบื้องต้น ที่พัฒนาขึ้น ผลการวิจัยพบว่า การนำหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันมาใช้นี้มีดังนี้

ด้านความรู้เกี่ยวกับหลักการมัลติเทสท์เบื้องต้น นักศึกษามีผลการเรียนอยู่ในระดับ ดีเยี่ยม ด้านความสามารถในการเป็นผู้นำทีม นักศึกษามีความสามารถในการวางแผนการจัดนำทีมที่ท้องถิ่นอยู่ในระดับดีเยี่ยมและมีความสามารถในการใช้ศิลปะ การพูดเพื่อการเป็นผู้นำทีม อยู่ในระดับดีเยี่ยม ทำให้ระดับผลการเรียนสรุปทั้งด้านความรู้และความสามารถในการเป็นผู้นำทีม อยู่ในระดับดีเยี่ยม ซึ่งผลการวิจัยนี้มีความสอดคล้องกับงานวิจัยของจิตรารุ มณี (2545) ที่พบว่าการพัฒนาหลักสูตร เรื่องมัลติเทสท์ท้องถิ่น อำเภอไทรโยค จังหวัดกาญจนบุรี สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น กล่าวว่า มีขั้นตอนการพัฒนาหลักสูตร 4 ขั้นตอน คือ ขั้นตอนที่ 1 คือ ศึกษาข้อมูลพื้นฐาน ขั้นตอนที่ 2 คือ พัฒนาหลักสูตร ขั้นตอนที่ 3 คือ ทดลองใช้หลักสูตร ขั้นตอนที่ 4 คือ การประเมินผลและปรับปรุงหลักสูตร โดยทดลองใช้หลักสูตรกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านเขาช้าง อำเภอไทรโยค จังหวัดกาญจนบุรี จำนวน 32 คน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีความรู้เกี่ยวกับมัลติเทสท์ท้องถิ่นก่อนและหลังการใช้หลักสูตรแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 คือ ผลการเรียนหลังสอนสูงกว่า และจากการพัฒนาหลักสูตรตามความต้องการของชุมชนและผู้ที่เกี่ยวข้องเรียนตามแบบสำรวจความต้องการเรียนหลักสูตรวิชาชีพ ระยะสั้น รายวิชา หลักการมัลติเทสท์เบื้องต้น เป็นผลให้หลักสูตรที่จัดทำขึ้นตรงตามความต้องการของชุมชนและผู้เรียนอย่างแท้จริง ทำให้มีผลการเรียนอยู่ในระดับดีเยี่ยม ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของไชยรัตน์ ปรานี (2545) ที่พบว่า การพัฒนาหลักสูตรให้สอดคล้องกับสภาพและความต้องการของท้องถิ่นโดยการมีส่วนร่วมของชุมชนเป็นการวิจัยในลักษณะของการวิจัยและพัฒนา โดยประยุกต์ใช้ระเบียบวิธีเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม มีขั้นตอนในการดำเนินการดังนี้ ขั้นตอนแรก การวิเคราะห์ความต้องการจำเป็นทางด้านการศึกษาของท้องถิ่น เพื่อเป็นข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนาหลักสูตร ใช้วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ ขั้นตอนที่ 2 การศึกษาองค์ความรู้และภูมิปัญญาท้องถิ่น ที่สอดคล้องกับความต้องการจำเป็น ทางด้านการศึกษาของท้องถิ่น ใช้วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ ขั้นตอนที่ 3 การพัฒนาหลักสูตรระดับท้องถิ่น เป็นขั้นตอนที่นำเอาข้อมูลเกี่ยวกับความต้องการจำเป็นทางด้านการศึกษาท้องถิ่น มาเป็นข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนาหลักสูตรใช้วิธีการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม ขั้นตอนที่ 4 การนำหลักสูตรไปทดลองใช้เป็นขั้นตอนที่นำหลักสูตรที่ผ่านการตรวจสอบคุณภาพจากผู้เชี่ยวชาญ แล้วนำไปทดลองใช้กับนักเรียนในสถานการณ์จริง ขั้นตอนนี้ใช้วิธีการวิจัยแบบกึ่งทดลอง โดยใช้แบบแผนการวิจัยแบบ One - Group Pretest - Posttest Design ขั้นตอนที่ 5 การประเมินหลักสูตร แบ่งออกเป็น 2 ระยะ คือ การประเมินหลักสูตรระหว่างการทดลองใช้หลักสูตร และการประเมินหลักสูตรหลังการทดลองใช้หลักสูตร ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความรู้สึกรักท้องถิ่นของนักเรียน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนทักษะ การจัดการของนักเรียน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ตลอดจนงานวิจัยในครั้งนี้ พบว่า นักศึกษามีระดับความพึงพอใจต่อหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น รายวิชา หลักการมัลติเทสท์เบื้องต้น ด้านเนื้อหาสาระ ด้านการกิจกรรมการเรียน ด้านสื่อการเรียนรู้ ด้านการวัดและประเมินผล และด้านผู้สอน อยู่ในเกณฑ์ เหมาะสมมากที่สุดทุกด้าน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของเฉลิมพล คงจันทร์ (2541) ที่พบว่า การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเทคโนโลยีรถยนต์ไฟฟ้าสำหรับนักศึกษาช่างยนต์ โดยแบ่งขั้นตอนการวิจัยดังนี้ ขั้นตอนที่ 1 เป็นการใช้กระบวนการเพื่อหาสมรรถภาพของนักศึกษาช่างยนต์ในอนาคด โดยใช้เทคนิคเคลฟายสอบถามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ ขั้นตอนที่ 2 เป็นการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเทคโนโลยีรถยนต์ไฟฟ้า โดยนำสมรรถภาพของนักศึกษาช่างยนต์ในอนาคตมากำหนดเป็นกรอบ และแนวทางในการจัดทำหลักสูตร ขั้นตอนที่ 3 เป็นการนำหลักสูตรไปทดลองใช้ โดยใช้รูปแบบการทดลองแบบกลุ่มเดียววัดผลสองครั้ง ซึ่งผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาช่างยนต์มีความรู้และความเข้าใจเทคโนโลยีรถยนต์ไฟฟ้าเพิ่มมากขึ้น อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 มีเจตคติสูงกว่าก่อนการใช้หลักสูตรอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 หลังเรียนจะเห็นได้ว่านักศึกษามีเจตคติหลังเรียนสูงกว่า

ทั้งนี้ผู้วิจัยมีความเห็นว่าองค์ประกอบที่ส่งผลให้การวิจัยปรากฏเช่นที่กล่าวมาเป็นเพราะหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น รายวิชา หลักการมัลติเทสท์เบื้องต้นมีกิจกรรมการเรียนการสอนที่มีความหลากหลายทั้งใช้วิธีบรรยาย ถาม-ตอบ ทักษะศึกษา นอกสถานที่ ทำให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ และรู้สึกว่าคุณมีส่วนร่วมกับการตั้งคำถามและตอบคำถามต่างๆ จนเกิดการเรียนรู้ และมีแบบทดสอบที่มีความหลากหลาย สามารถวัดทั้งด้านความรู้และความสามารถ ทำให้ผู้เรียนสามารถทราบศักยภาพของตนเองหลังเรียน ได้อย่างชัดเจนอีกทั้งมีการประเมินผลตามสภาพจริง และมีการใช้เกณฑ์การประเมินและให้คะแนนแบบทดสอบวัดความสามารถในการเป็นผู้นำทีมที่มีความละเอียดและชัดเจน

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 ควรมีการสอดแทรกเทคนิคการสอนใหม่ๆ เช่น การแสดงบทบาทสมมติ การสอนโดยใช้การระดมความคิด การสอนโดยใช้เกมส์จำลองสถานการณ์เป็นต้นในแต่ละหน่วยการเรียนรู้ เพื่อให้นักศึกษาเกิดความสนใจเรียนเพิ่มมากขึ้น

1.2 การพัฒนาและนำหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้นไปใช้ ควรมีการสำรวจความต้องการของชุมชนและผู้เรียนที่มีต่อรายวิชานั้นๆ ก่อนเสมอ เพื่อให้หลักสูตรสามารถตอบสนองความต้องการของชุมชนและผู้เรียนอย่างแท้จริง

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการพัฒนาหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้นในรายวิชาอื่นๆ ตามขั้นตอนอย่างเป็นระบบ เพื่อให้การเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้นมีประสิทธิภาพมากขึ้น

2.2 จากการศึกษาวิจัยในการพัฒนาหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น มุ่งเน้นที่จะศึกษาผลจากการใช้หลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น รายวิชา หลักการมักคุเทศก์เบื้องต้นของนักศึกษาเท่านั้น ดังนั้นควรทำการศึกษาวิจัยความพึงพอใจของผู้ประกอบการ นายจ้าง ผู้ปกครองที่มีต่อการพัฒนาหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น ความพึงพอใจในเนื้อหาวิชา หรือสิ่งแวดล้อมอื่น ๆ เช่น บรรยากาศการเรียน การสื่อสารในห้องเรียน ฯลฯ ทั้งนี้เนื่องจากหากผู้ประกอบการ นายจ้าง ผู้ปกครองมีความพึงพอใจต่อหลักสูตร ก็จะทำให้นักเรียน นักศึกษาเป็นที่ต้องการของตลาดแรงงาน ส่งผลให้นักเรียน นักศึกษาได้รับประโยชน์สูงสุด

2.3 การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาเฉพาะข้อมูลของนักเรียน นักศึกษาและประชาชนที่ใช้ที่อยู่ในเขตพื้นที่อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง ซึ่งมีความต้องการของหลักสูตรที่ไม่หลากหลาย ดังนั้น ควรมีการศึกษาหรือเก็บข้อมูลให้กว้างขึ้นในการวิจัยครั้งต่อไป

2.4 จากการศึกษาวิจัยในการพัฒนาหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น รายวิชา หลักการมักคุเทศก์พบว่า ควรมีการเพิ่มเติมการใช้ภาษาอังกฤษอย่างง่ายสำหรับมักคุเทศก์ท้องถิ่นเพิ่มเติม เพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดทางการเรียนต่อนักศึกษา

เอกสารอ้างอิง

- จิตรรา ชุมณี. (2545). การพัฒนาหลักสูตร เรื่อง มักคุเทศก์ท้องถิ่น อำเภอไทรโยค จังหวัดกาญจนบุรี สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น. ปรินญานิพนธ์ กศ.ด.(หลักสูตรและการนิเทศ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศิลปากร. คณะกรรมการควบคุม.
- เฉลิมพล คงจันทร์. (2541). การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเทคโนโลยีรถยนต์ไฟฟ้าสำหรับนักศึกษาช่างยนต์. ปรินญานิพนธ์ กศ.ด.(วิจัยและพัฒนาหลักสูตร). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. คณะกรรมการควบคุม.
- ไชยรัตน์ ปรานี. (2545). การพัฒนาหลักสูตรให้สอดคล้องกับสภาพและความต้องการของท้องถิ่น โดยการมีส่วนร่วมของชุมชน. ปรินญานิพนธ์ กศ.ด. (วิจัยและพัฒนาหลักสูตร). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ทรงสวัสดิ์ ทิพย์คงคา. (2549). การกิจแห่งชาติ อาชีวะร่วมมือ แก้ไขความยากจน. กรุงเทพฯ.
- ทองสุข วันแสน. การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมอาชีพการทอผ้าไหมมัดหมี่ สำหรับประชาชนในชนบท. ปรินญานิพนธ์ กศ.ด. (วิจัยและพัฒนาหลักสูตร). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ประหยัด ปาลกะวงศ์ ณ อยุธยา, พ.ศ. (2525). “การพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวของประเทศไทย” มักคุเทศก์กับการท่องเที่ยว. กรุงเทพฯ : พินิจ.
- ภัทรภรณ์ ภัทร โยธิน. (2545). การพัฒนาหลักสูตรรายวิชาการพยาบาลผู้ใหญ่เพื่อส่งเสริมการคิดวิจารณ์ญาณ. ปรินญานิพนธ์ กศ.ด. (วิจัยและพัฒนาหลักสูตร). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. คณะกรรมการควบคุม.
- ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ. (2539). เทคนิคการวัดผลการเรียนรู้. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น
- วิชัย วงษ์ใหญ่. (2323). พัฒนาหลักสูตรและการสอน : มิติใหม่. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.